

Ministerul Finanțelor Publice
Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Harghita

DECIZIA nr. 25 din 2010
privind soluționarea contestației formulate de
SC X SRL,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita
sub nr.../2010

Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală, prin adresa nr.../2010, asupra contestației formulate de **SC X SRL**, cu sediul în Județul Harghita.

Contestația este formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.../2010, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, prin care s-a stabilit obligații fiscale de plată în suma totală de ... lei, reprezentând

- ... lei impozit pe profit,
- ... lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,
- ... lei taxa pe valoarea adăugată,
- ... lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în M.O. partea I nr.513/31.07.2007, cu modificările și completările ulterioare.

Constatând că sunt îndeplinite dispozițiile art.205, art.209 (1) și art.207 (1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală - republicat în M.O. partea I nr.513/31.07.2007, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală a Finanțelor Publice este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. SC X SRL, prin contestația depusă la Activitatea de Inspecție Fiscală, înregistrată sub nr. ./2010, solicită anularea actului atacat, ca fiind neîntemeiat, invocând următoarele motive:

Controlorii financiari din cadrul Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, Activitatea de Inspecție Fiscală, au procedat la inspecția fiscală a

societății pentru perioada 01.01.2004-31.12.2008, din data de 01.2010-01.2010.

Luând în considerare faptul, că la capitolul III. Constatări Fiscale, din Raportul de Inspecție Fiscală din 2010, se menționează faptul, că procedura de control utilizată este controlul prin sondaj pentru lunile mai, august, noiembrie 2004, februarie, aprilie, iulie, septembrie, decembrie 2005, aprilie, octombrie, decembrie 2006, iunie, septembrie, decembrie 2007 și martie, mai, august 2008, contestatara consideră că controlorii financiari nu au respectat această procedură, deoarece așa cum rezultă din anexele 1, 3, 4, 5 la Raportul de Inspecție Fiscală din 2010, s-au controlat documente și s-au stabilit obligații de plată suplimentare pe fiecare trimestru, începând cu anul 2004 și încheiând cu anul 2008.

Prin Raportul de Inspecție Fiscală din 2010, controlorii financiari au efectuat control asupra documentelor societății pentru anii 2004-2008, așa cum rezultă și din anexele sus amintite, contestatara consideră, că în conformitate cu prevederile art. 83, alin. (1) și alin. (2) din O.G. nr. 29/2003, termenul de prescriere a dreptului de a stabili obligații fiscale este de 5 ani, acesta producând efecte de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală. Totodată contestatara menționează faptul, că societatea nu a înregistrat profit pe parcursul anului 2004, fapt care reiese din Situația Financiară Simplificată la 31 decembrie 2004, motiv pentru care consideră, că în conformitate cu prevederile art. 14, lit. (a) din Codul Fiscal, pentru această perioadă nu trebuiau calculate majorări de întârziere nici la impozitul pe profit și nici TVA, așa cum rezultă din anexa nr. 4 și 5 la Raportul de Inspecție Fiscală din 2010.

Referitor la bonurile de benzină neacceptate, contestatara precizează faptul, că în perioada 2004-2008, societatea a încheiat mai multe contracte de furnizare paste făinoase, prin care se obliga să transporte marfa la beneficiari, transportul nu a fost efectuat numai cu autoutilitara ..., având și mașini luate de la alte societăți comerciale și persoane fizice, fapt care se justifică cu facturile emise de societate în această perioadă. Contestatara consideră, că faptul că a transportat paste făinoase la mai multe societăți comerciale, penitenciare, spitale, dovedește cheltuielile de transport efectuate prin facturile emise, chiar dacă bonurile privind achiziționarea carburanților sunt de benzină sau de motorină.

Așa cum prevede art. 146 din Codul Fiscal, pentru exercitare a dreptului de deducere a taxelor trebuie îndeplinite următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate, sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie

prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155, alin. (5);

b) pentru taxa aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate, sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, dar pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei, conform art. 150, alin. (1), lit. b)-g):

1. să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155, alin. (5) sau documentele prevăzute la art. 155, alin. (1); și

2. să înregistreze taxa ca taxă colectată în decontul aferent perioadei fiscale în care ia naștere exigibilitatea taxei;

Din aspectele menționate mai sus, contestatara consideră că sunt respectate prevederile art. 21, alin. (4), lit. f din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal.

În ceea ce privește achiziția de materiale de construcții și materialele auxiliare, contestatara menționează faptul, că pentru a desfășura activitatea de producție paste făinoase în conformitate cu Ordinul M.S. nr. 976/1998, avea nevoie de înălbitor, detergent și alte materiale de curățat pentru a le folosi la igienizarea spațiului în care își desfășoară activitatea și totodată avea obligația să efectueze lucrări de renovare a spațiului, pentru a forma fluxul tehnologic specific producției de paste făinoase și pentru a se conforma prevederilor normelor de igienă privind producția, prelucrarea, depozitarea, păstrarea și desfacerea alimentelor, în caz contrar risca să nu mai primească autorizația și avizul sanitar și implicit să nu mai avea dreptul legal de a desfășura această activitate.

Prin contestația se mai precizează, că conform prevederilor Codului Fiscal și ale Codului Comercial societatea are dreptul de a deduce cheltuielile și investițiile efectuate în scopul desfășurării activității, respectiv în scopul realizării de venituri impozabile (art. 21, alin. 1 din Codul Fiscal) și așa cum prevede art. 11 din Legea nr.50/1991, lucrările efectuate nu necesita obținerea unei autorizații de construire.

Referitor la procedura de verificare a existenței materialelor de construcții achiziționate de societate pentru efectuarea renovărilor impuse de lege, contestatara menționează faptul, că așa cum este prevăzut la art. 96, alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 - Inspekția fiscală va avea în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturile juridice care sunt relevante pentru impunere -, a și solicitat organelor de control să se deplaseze la locul în care se aflau aceste materiale pentru a constata existența acestora, așa cum este prevăzut la art. 55 din Codul de procedură fiscală, prin întocmirea unui proces-verbal de cercetare la fața locului.

În consecință, pentru motivele prezentate mai sus, contestatara solicită anularea Deciziei de impunere nr.../2010, pentru suma totală de ... lei, reprezentând impozit pe profit, taxă pe valoarea adăugată și majorările de întârziere aferente.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală nr.../2010, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.../2010, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală au constatat următoarele:

Perioada supusă verificării: 01.01.2004-31.12.2008

1. În legătură cu impozitul pe profit

În urma controlului s-a constatat, că societatea a realizat venituri din fabricarea și vânzarea pastelor făinoase.

În perioada verificată societatea a înregistrat cheltuieli cu carburanți auto, motorină, respectiv benzină, pe baza de bonuri fiscale la care s-a trecut numărul de înmatriculare al autoutilitareii marca ... La solicitarea organului de inspecție fiscală contribuabilul a prezentat un contract de închiriere pentru autoutilitara marca ... cu numărul de înmatriculare HR-..., valabil de la data de 14.04.2006.

Având în vedere faptul, că folosirea autoutilitareii este justificată prin contract de închiriere numai de la data de 14.04.2006, organele de inspecție fiscală nu au acceptat la deducere cheltuielile cu carburanți auto în valoare de ... lei, pe baza bonurilor fiscale în perioada 01.01.2004-14.04.2006 (anexa nr. 3 la raport).

Din certificatul de înmatriculare al autovehiculului închiriat s-a mai rezultat, că acesta folosește ca carburant motorină. În consecință, organul de inspecție fiscală a stabilit, că nu se justifică cheltuielile cu benzină, în suma totală de ... lei, înregistrate pe baza bonurilor fiscale de achiziție carburanți auto, ca benzină, la care s-a trecut numărul de înregistrare al autoutilitareii marca ..., reflectate în Situația bonurilor fiscale cu care s-a achiziționat benzina, anexa nr. 2 la raportul de inspecție fiscală.

Astfel societatea nu a respectat art. 21, alin. (4), lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, care prevede:

„(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor;”

S-a mai constatat, că societatea a achiziționat în perioada de verificare materiale de construcții, fără a avea documente care să justifice necesitatea acestora (nu deține autorizație de construire, nu s-a pus la dispoziția organelor de control situații de lucrări) și materiale auxiliare neaferele obiectului de activitate (șampon, înălbitor, detergent). Valoarea acestor cheltuieli care nu sunt aferente veniturilor sunt în suma totală de ... lei, care sunt reflectate în situația facturilor neacceptate anexa nr. 1 la raportul de inspecție fiscală.

Ca urmare, organele de inspecție fiscală au stabilit că societatea nu a respectat prevederile art. 21, alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

„Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.”

și au luat următoarele măsuri:

- pentru baza suplimentar stabilită în suma de ... lei s-a calculat **impozit pe profit** în sumă de ... lei;
- pentru baza suplimentar stabilită în suma de ... lei s-a calculat **impozit pe profit** în sumă de ... lei.

Pentru impozitul pe profit stabilite suplimentar în sumă totală de ... lei s-au mai calculat **majorări de întârziere** în suma de ... lei.

2. În legătură cu taxa pe valoarea adăugată

Organele de inspecție fiscală, cum s-a arătat la cap. Impozit pe profit nu au acceptat la deducere diferite cheltuieli, pe baza cărora nu au stat documente justificative, sau nu sunt aferente activității, nu au acceptat la deducere nici taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor cheltuieli. Situația acestora este prezentată în anexele 1 – 3 la raportul de inspecție fiscală.

Ca urmare, organele de inspecție fiscală au stabilit că societatea nu a respectat prevederile art. 146, alin. (1), lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, care prevede:

„Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155.”

și art. 145, alin. (2), lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care prevede:

„Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”

Măsuri luate:

- s-a stabilit **TVA** suplimentar în sumă de ... lei;
- s-au calculat **majorări de întârziere** în sumă de ... lei.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, invocate de contestatara și organele de inspecție fiscală, se reține:

1. Referitor la excepția prescripției dreptului organelor de inspecție fiscală de a stabili obligații fiscale pe anul 2004, cauza supusă soluționării este dacă dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale pe anul 2004 era prescris, în condițiile în care până la începerea inspecției fiscale, respectiv 11.01.2010, nu exista cauze de întrerupere sau suspendare a cursului prescripției.

În fapt, prin Raportul de inspecție fiscală nr.../2010, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.../2010, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală au verificat perioada 01.01.2004-31.12.2008.

Urmare controlului au rezultat obligații fiscale suplimentare de plată în sarcina societății, în suma totală de ... lei, reprezentând

- ... lei impozit pe profit,
- ... lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,
- ... lei taxa pe valoarea adăugată,
- ... lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Prin contestația formulată societatea precizează, că termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale este de 5 ani, acesta producând efecte de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, motiv pentru care consideră, că pentru perioada anului 2004 nu trebuiau calculate obligațiile de plată reprezentând impozit pe profit, TVA și majorări de întârziere, ce se rezultă din anexa nr. 4 și 5 la Raportul de Inspecție Fiscală din 01.2010.

Din anexele nr. 4 și 5 la Raportul de Inspecție Fiscală din 2010 rezultă, că suma totală a obligațiilor fiscale suplimentare stabilite pe anul 2004 este de ... lei, reprezentând

- ... lei impozit pe profit,
- ... lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,
- ... lei taxa pe valoarea adăugată,
- ... lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

În drept, prescripția dreptului de a stabili obligații fiscale este reglementată de titlul VI, cap. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform căruia:

„Art. 91

Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Art. 92

Înteruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale

(1) Termenele prevăzute la art. 91 se înterup și se suspendă în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru înteruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune potrivit dreptului comun.

(2) Termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale se suspendă pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale.

Art. 93

Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale, va proceda la încetarea procedurii de emiteră a titlului de creanță fiscală.”

Având în vedere prevederile legale de mai sus, se reține, că în situația inexistenței altor cauze de întrerupere sau suspendare a cursului prescripției anterior începerii inspecției – 01.2010 -, stabilirea debitelor aferente anului 2004 a avut loc după împlinirea termenului de prescripție de 5 ani, astfel ca excepția ridicată de societatea contestatoare privind prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale cu privire la această perioadă este fondată, orice acțiune efectuată în afara termenului de prescripție fiind sancționată cu anularea actului emis pentru perioada respectivă.

Nu poate fi reținută argumentul organului de inspecție fiscală invocat prin referatul nr.../2010, conform căruia inspecția fiscală s-a efectuat pe baza avizului de inspecție fiscală nr.../12.2009, în condițiile în care inspecția fiscală a început la data de 11.01.2010, deci după împlinirea termenului de prescripție de 5 ani, respectiv după 01.01.2010.

Având în vedere cele mai sus reținute și efectul împlinirii termenului de prescripție, se va anula Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.../2010, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru obligațiile de plată suplimentare stabilite pe anul 2004 în sumă totală de ... lei, reprezentând

- ... lei impozit pe profit,
- ... lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,
- ... lei taxa pe valoarea adăugată,
- ... lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

2. În ce privește obligațiile suplimentare de plată stabilite pe anii 2005 – 2008 în sumă totală de ... lei reprezentând

- ... lei impozit pe profit,
- ... lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,
- ... lei taxa pe valoarea adăugată,
- ... lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată,

Direcția generală a finanțelor publice, prin Compartimentul de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe asupra deductibilității cheltuielilor și a taxei pe valoarea adăugată aferente acestora, în condițiile în care societatea contestatara prin argumentele aduse nu demonstrează o altă situație de fapt, decât cea stabilită de organul de control.

În fapt, SC X SRL a înregistrat în perioada 2005 – 2008 a înregistrat cheltuieli cu carburanți auto, motorină, respectiv benzină, deducând și taxa pe valoarea adăugată aferentă acestora, pe bază de bonuri fiscale, justificând acestea cu trecerea unui număr de înmatriculare de HR-....

Organele de inspecție fiscală au constatat că numărul de înmatriculare aparține unei autoutilitare marca ..., față de care contribuabilul a prezentat un contract de închiriere valabil de la data de 14.04.2006.

Având în vedere faptul, că folosirea autoutilitare este justificată prin contract de închiriere numai de la data de 14.04.2006, organele de inspecție fiscală nu au acceptat la deducere cheltuielile cu carburanți auto – motorină și taxa pe valoarea adăugată aferentă pentru perioada de până la 14.04.2006.

Societatea a mai înregistrat cheltuieli cu benzină și a dedus TVA afarent, în condițiile în care nu a justificat cu documente folosirea unui autovehicul cu benzină, la bonurile de benzină fiind trecut numărul de înmatriculare autoutilitare marca ... cu motorină.

Societatea a achiziționat în perioada de verificare materiale de construcții, materiale electrice și de instalații, detergenți și alte asemenea. Acestea și taxa pe valoarea adăugată aferentă au fost deduse din punct de vedere fiscal, fără să fie justificate cu documente că ar fi aferente veniturilor realizate sau că au legătură cu activitatea societății, nefiind justificate nici destinația acestora.

În drept, în ce privește impozitul pe profit, art.19 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

*“(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între **veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal**, din care se scad veniturile neimpozabile și la care **se adaugă cheltuielile nedeductibile**. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare”*,

iar potrivit art.21 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal:

*“(1) Pentru determinarea profitului impozabil **sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile**, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.”*

Față de prevederile legale de mai sus se reține că sunt considerate cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil numai cele efectuate în scopul realizării de venituri impozabile și cele prevăzute în mod expres de

normele legale și care au legătură cu activitatea economică a persoanelor impozabile.

Totodată, art.21 alin.4 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prevede în mod expres cheltuielile care nu sunt decontabile, astfel:

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la baza un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor”, coroborat cu pct.44 din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal :

“ Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare ”.

În acest sens art.6 din Legea contabilității nr.82/1991, republicată, prevede:

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz “.

Din articolele de lege mai sus menționate se rezultă condiții cumulative pentru deductibilitatea cheltuielilor la calculul profitului impozabil, adică documentele justificative trebuind să conțină toate elementele completate în mod corect, altfel nu au calitatea de documente justificative pentru acordarea dreptului de deducere. Simpla achiziționare a unor bunuri și trecerea direct pe cheltuielile de exploatare nu reprezintă justificarea cheltuielilor. Destinația acestora trebuie justificată cu documente justificative care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare, cum ar fi situații de lucrări, bunuri de consum, inventar și alte asemenea. Ori, organele de inspecție fiscală nu au acceptat deductibilitatea cheltuielilor la calculul profitului impozabil, enumerate în cuprinsul prezentei decizii și în anexele raportului de inspecție fiscală, pe motiv că acestea nu au legătură cu activitatea societății, nu sunt destinate utilizării în realizarea de venituri impozabile, precum și că nefiind justificată destinația acestora cu documente justificative.

În ce privește taxa pe valoarea adăugată, sunt incidente prevederile art. 145 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, potrivit căreia **“Dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, orice persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxa pe valoarea adăugată are dreptul să deducă:**

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă;[...]

Începând cu data de 01.01.2007, art. 145 are următorul cuprins:

[...]

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;...[...]

iar condiții de exercitare a dreptului de deducere sunt reglementate de art.146 alin.(1) cu următorul cuprins:

„(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5);

Având în vedere prevederile legale sus menționate, se reține ca taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor/serviciilor care au fost livrate/prestate sau urmează să fie livrate/prestate este deductibilă doar în situația în care bunurile sau serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile sau au legătură cu activitatea economică a persoanelor impozabile.

Ori, organele de inspecție fiscală nu au acceptat la deducere taxa pe valoarea adăugată aferentă diferitelor achiziții de bunuri enumerate în cuprinsul prezentei decizii și în anexele raportului de inspecție fiscală care nu au legătură cu activitatea societății, nu sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile, nefiind justificată destinația acestora cu documente justificative pentru acordarea dreptului de deducere.

Nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației argumentele contestatoarei faptul că societatea a transportat paste făinoase la mai multe beneficiari și care dovedește cheltuielile de transport, precum și

faptul că societatea a avut mașini luate de la alte societăți comerciale și persoane fizice, având în vedere, că acestea nu au fost justificate cu documente legal întocmite (contracte de transport, de închiriere, comodat, foi de parcurs, fișa de activitate zilnică a autovehiculului), astfel aceste argumente rămân la nivelul unor afirmații.

Nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației nici argumentele contestatoarei cu privire la materialele de construcții și auxiliare, având în vedere, că deținerea unei facturi, nu este suficientă pentru deducerea cheltuielilor și a beneficia de dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile primite, contribuabilul trebuie să justifice cu documente destinația acestora, prestarea efectivă a lucrărilor de către executant, iar achiziționarea acestora trebuie să fie în scopul operațiunilor sale taxabile.

În acest sens a fost emisă și DECIZIA Nr. V din 15 ianuarie 2007 de ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - SECȚIILE UNITE, publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 732 din 30 octombrie 2007, prin care s-a soluționat recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 82/1991, republicată și ale art. 21 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind aprobarea Codului fiscal, referitor la posibilitatea deducerii taxei pe valoarea adăugată și a diminuării bazei impozabile la stabilirea impozitului pe profit în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau care nu corespund realității. Înalta Curte de Casație și Justiție a decis „*Taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA.*”

Având în vedere cele precizate mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei și prevederile legale în vigoare în perioada verificată, precum și faptul că argumentele aduse de societatea contestată nu schimbă situația de fapt constatată de organele de inspecție fiscală se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată pentru suma de ... lei reprezentând

- ... lei impozit pe profit,
- ... lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,
- ... lei taxa pe valoarea adăugată,
- ... lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 19, art. 21, art.145, art. 146, art. 155 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și art. 206, art. 209, art. 213 și art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

1. Anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.../2010, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, ca efect al împlinirii termenului de prescripție, pentru obligațiile de plată suplimentare stabilite pe anul 2004 în sumă totală de ... **lei**, reprezentând

- ... lei impozit pe profit,
- ... lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,
- ... lei taxa pe valoarea adăugată,
- ... lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

2. Respingerea ca neîntemeiată a contestației împotriva Deciziei de impunere nr.../2009, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru suma totală de ... **lei** reprezentând

- ... lei impozit pe profit,
- ... lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,
- ... lei taxa pe valoarea adăugată,
- ... lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Harghita, în termen de 6 luni de la comunicare, potrivit procedurii legale.

DIRECTOR COORDONATOR,